

UN CAZ PENAL

Corneliu Sofronie

În sala pa ilor pierdu i, lini te deplin . Inculpatul se înclin u or în fa a instan ei i, cu o voce solemn , zise:
- Eu, onorat instan , m simt profund jignit de acuza ia de furt care mi se aduce. Pentru c eu, onorat instan , nu am furat... ci am luat! Am s rog pe domnul grefier s consemneze acest aspect în procesul verbal, iar onorata asisten a ruga-o s nu mai râd , s nu provoace rumoare în sal pân când nu voi spune tot ce am de spus. Deci n-am furat, ci am luat. Este o diferen de caracter. C ci am luat cu o furie nebun , dar în condi ii de deplin s n tate psihic , tot ce am apucat. i de pe unde am apucat, astfel încât distra ii ori neaten ii societ ii române ti s se înve e minte i s - i însu easc acest adev r care ine de îns i esen a speciei umane: "banii munci i trebuie p zi i!" C ci altfel ti i unde am ajunge, onorat instan ? V voi da tot eu r spunsul: la ri-si-p ! La risip ! La superficialitate! Iar risipa i superficialitatea nasc mon tri sociali! Un pas înapoi de la cuceririle civiliza iei. Dar, mai mult decât atât, onorat instan . i în ceea ce am s v spun acum trebuie dumneavoastr s c uta i diferen a de nuan de care vorbeam la începutul interven iei mele. Rog asisten a s nu mai râd . De asemenea, îl rog pe domnul grefier s consemneze tot ce spun. C ci ceea ce e scris r mâne, iar istoria nu ne iart ! Deci, s continui... Oare faptul c cei p gubi i de mine nu- i p zesc bunurile materiale aflate pe mâini, în urechi ori în buzunare, nu- i p zesc, deci, nici bunurile materiale i nici banii, nu na te, firesc, întrebarea: au fost ace ti bani, bani munci i, ori au fost ei câ tiga i pe c i necinstite? Nu râde i, v rog, nu râde i! C ci acest lucru demonstreaz o vinov ie incon tinent , dar i faptul c sunte i de acord cu mine. Spune dumneata, onorat asisten , spune i jur cu mâna pe inim , oare nu- i p ze ti banii ca pe ochii din cap? C ci atunci când nu ai bani... nu ai nici ochi! Nu-i o metafor ... nu-i nici o metafor în ceea ce spun, c ci asta este realitatea. Când nu ai bani, nici n-ai ce s vezi! C degeaba vezi! Din cauza lipsei de bani ochii tind s se i atrofieze! S devin un fel de apendice ca func ie uman ! De aceea am curajul s spun

ca rolul meu în boxa acuzaților este un rol nobil. Acela de a-
i depista pe cei care câștigă banii cu prea mult ușurință.
Iar ușurința, facitul nu are darul de a dezvolta trăsături
umane nobile, nu are darul de a crea indivizii cu ochi mari
cât cepele. Adică oameni adevărați, nu cârtice, nu obolani.
Nu râdeți, vă rog, nu râdeți! Eu atât am avut de spus vă
rog să rețineți că am declarat tot ce am declarat în
deplin tateea facultăților mele mintale. Insist pe acest
aspect.

Îi zicând toate acestea, se retrase. Ceru apoi voie să
vorbească individul care a intentat procesul (avocații nici nu
mai contau, cuvântul acuzatului dând peste cap toate legile
de desfășurare ale unui proces).

- Onorat instanță, onorat auditoriu! Cer iertare
antevorbitorului meu, recte pârâtului, pentru că l-am târât
în acest proces nedemnit și nedrept. Scuzele-mi lacrimile, dar
ele exprim starea mea de spirit, emoția în fața adevărurilor
de netăgduit exprimate aici, cu mult curaj, de domnia sa.
Recunosc! Așa este! Nu am câștigat banii care mi-au fost
furați, mi scuzele, vă rog frumos, banii care mi-au fost
luați, în mod cinstit. Nu... nu i-am furat. Dar nici nu i-am
muncit! Nu... nu sunt nici bișnițar. Dar știți cum i-am
câștigat? Plimbându de colo până colo câte o hârtie... câte un
dosar, ani și ani de zile până când am ajuns și eu să mă
întreb: da' de ce le plimb?

Recunosc că am avut, câteodată, muștrii de cuget. Dar
abia acum mă simt cu adevărat eliberat. Cineva a avut
curajul să-mi spună în față că nu-mi fac datoria! Așa este!
Nu-mi fac datoria. Dar cine să fi avut curajul să-mi-o spună
până acum? Directorul? Păi este tatăl meu! Directorul
adjunct? E fratele tatălui! Contabilul șef? Corb la corb nu-
i scoate ochii! Mi-e văr primar! Atunci, poate, șefa mea
directă? Dar îmi este mamă! Ar mai fi rămas portarul! Știți el,
înșă, îmi este neam. Mai îndepărtat, dar neam! Ei bine,
pârâtul, acest om minunat, mi-a spus în față adevărul gol-
golu! Îmi câștigă existența în mod necinstit! Arestați-mă!

Toți în sală începuseră plângeri! Plângeau judecătorii,
plângeau procurorii, plângeau pârâții, dar plângeau și
acuzatorii lor. Apoi au început să se pupe: frații, cumnații,
rude de gradul I, rude de gradul II, rude de gradul III, chiar
și rudele de gradul IV... care cu care nimereau, făcând
schimburi de numere de telefon, femeile de rujuri și de alte

produse cosmetice, b rba ii de fanioane ale echipelor de fotbal favorite, în timp ce femeia de serviciu, după ce citi cu glas tare câteva articole din Codul Penal, zise cu n duf:

- Dracu s m ia, c nu pricep nimic! Da, nimic, m , nimic!